

Беларускі Усход

ЖЫВЕ БЕЛАРУСЬ!
НАЦЫЯНАЛЬНАЯ
ДЭМАКРАТЫЧНАЯ
ГАЗЕТА

● Заснавана ў 1991 годзе ● № 6 (87) ● Чацвер, 10 лютага 2000 г. ● У розніцу кошт свабодны

Аб'явы

Лячэнне бізнесергай. Звяртацца па адрасе: 213692, Магілёўская вобл., Хоцімскі р-н, в. Ветка, Тофелеў Вячаслаў Міхайлавіч.

Калі ў вас ёсць вольны час і вы жадаеце крыху падзарабіць — рэдакцыя газеты "Беларускі Усход" прапануе вам стаць прадаўцом газеты ў розніцу. Аплата працы — дагаворная. З даведкамі звяртацца па тэлефоне: у Хоцімску 22-9-89.

Клуб знаёмстваў

Абанент N8. Мужчына, для якога сям'я і дзеці ў жыцці — гэтае, пусці напішае. Мне 30 лет, разведзены. Дзве даччы — 8 і 2 гады. Младшая — прыемная. Адрас: в. рэдакцыя.

Белы дзень.

Фота Валерыя Бысавы.

Аб'ява

Рэдакцыя газеты "Беларускі Усход" прымае заказы на размяшчэнне рэкламы, аб'яў і іншай інфармацыі па самых нізкіх у Беларусі расцэнках:

Аб'явы фізічных асоб.

1. Па купонах, выражаных з газеты — бясплатна, любы тэкст (але не больш 1 купона ад 1 асобы).
2. Аб пошуках работы — бясплатна.
3. Аб страце дакументаў — 100 рублёў.
4. Іншыя (у залежнасці ад займаемай газетнай плошчы):
 - да 5 кв. сантыметраў — 200 рублёў;
 - да 7,5 кв. — 300 рублёў;
 - да 10 кв. — 400 рублёў;
 - да 12,5 кв. — 500 рублёў;
5. аб знаёмстве з указаннем адваротнага адрасу — 200 рублёў;
6. аб знаёмстве без указання адваротнага адрасу — 220 рублёў.
7. Віншаванне, удзячнасць, спачуванне — 200 рублёў.

Для юрыдычных асоб.

1. Рэклама па прадстаўленаму тэксту (рублёў за 1 кв. сантыметр газетнай плошчы):
 - на першай старонцы — 60 рублёў;
 - на унутраных старонках — 40 рублёў;
 - на апошняй старонцы — 50 рублёў.

Рэклама ў выглядзе разгорнутых журналісцкіх матэрыялаў — 30% ад указаных расцэнак.

2. Аб'явы — за 1 кв. сантыметр газетнай плошчы — 60 рублёў.

3. Спачуванне, віншаванне, удзячнасць — 250 рублёў.

Скідкі для заказчыкаў:

- за паўтарэнне заказа ў наступным нумары — 20%;
- за паўтарэнне ў трэці раз — 50%.

Аплата паслуг рэкламных агентаў і агенцтваў (ад кошту арганізаванай паслугі):

- разовае паслуга — 15%;
- сталое супрацоўніцтва з прадстаўленнем арыгіналмакета — 20%;
- аплата заказаў — папярэдня.

За даведкамі звяртацца па тэлефоне ў Хоцімску 22-9-89.

НАВІНЫ, ПАДЗЕІ, ФАКТЫ

НОВАЯ ЗАКУПАЧНЫЯ ЦЭНЫ

З 20 студзеня павялічаны закупачныя цэны на сельскагаспадарчую прадукцыю. Цяпер тона малака без уліку падатку на дабаўленую вартасць складае: вышэйшы гатунак 63300 новых рублёў, першы гатунак — 46800 і другі гатунак — 37300 рублёў. Буйная рагата жывёла ў жывой вазе: вышэйшая ўкормленасць — 283900 рублёў за тону, сярэдняя — 191700.

Свініна: I-й катэгорыі — 450000 рублёў за тону, II-й — 425500, III-й — 404200 і IV-й — 315000 рублёў.

А па якому кошту гэтая прадукцыя прадаецца людзям?

Прыкнінцы, гараджане, як дзяржава абкрадае і вас, пакупнікоў, і вясцоўцаў, што гаду юць жывёлу. Возьмем, да прыкладу, свініну. За кілаграм I-й катэгорыі вясцоўцаў плацяць 450 рублёў. А прадаюць у магазіне? Больш як у тры разы даражэй!

Задушылі селяніна, задушылі... Ды і гараджанам не вельмі па кішэні мяса ды малако. Пра добрую каўбасу ўжо і гаворыць не прыходзіцца.

Ці скончацца калі-небудзь такія здзекі над народам?

Наш кар.

БЕЛАРУСЬ МАЕ МАГЧЫМАСЦЬ ВЫРАБІЦЬ БІЯЛАГІЧНУЮ ЗБРОЮ

Амерыканская газета "Вашынгтон Таймс" назвала Беларусь сярод 12 краін свету, якія маюць тэхнічную магчымасць вырабіць біялагічную зброю. У гэты спіс трапілі таксама яшчэ

тры краіны былога СССР — Расія, Украіна і Казахстан. З іншых краін — Індыя, Ірак, Іран, Кітай, Лівія, Пакістан, Паўночная Карэя і Сірыя. Як піша газета, на думку амерыканскіх спецыялістаў, асноўная небяспека ў дачыненні да краін былога СССР, перш за ўсё, Расіі, у тым, што некаторыя з былых удзельнікаў сакрэтных праграм, якія сёння засталіся без працы, могуць прапанаваць свае паслугі кожнаму, хто паабячае вялікія грошы.

БелПАН.

САМАЯ СТАРЭЙШАЯ ЖЫХАРЦЯ БЕЛАРУСІ — 122 ГАДЫ!

У вёсцы Ніжняя Жары Брагінскага раёна Гомельскай вобласці жыве Марыя Васільеўна Шарая, якой споўнілася 122 гады! Гэта самая старэйшая сёння жыхарка Беларусі.

Яна зведала працу вольную на сваёй зямлі і нявольную — у калгасе.

— Аднаасобна было лепш жыць, лягчэй, — гаворыць Марыя Васільеўна, — і замужней. У калгасе — праца прымусовая і плата за працу жабрацкая.

Кузьма ШУЛЬЦ.

БАНКІРА БУДУЦЬ СУДЗІЦЬ

Следчым аддзелам упраўлення па барацьбе з арганізаванай злачыннасцю і карупцыяй Пракуратуры РБ завершана следства і крымінальная справа накіравана ў суд па абвінавачванні бухгалтара Маладзечанскага філіяла АСБ "Беларусбанк". Яна абвінавачваецца ў тым, што на працягу 1997-1999 гадоў выкрала 4,8

млрд. рублёў і больш як 3 тысячы долараў ЗША.

Аляксей ТАРАНАЎ

ВУЧНІ-РАЗБОЙНІКІ

Раніцай а шоста гадзіне ў Беранавічах таксіст, на сваю бяду падхапіў бяскрыўдных на выгляд маладых пасажыраў. Уся тройца — вучні 9-х класаў.

Аднак моладзь паказала мужчыну зубы. Пагражаючы нажом хлопцы звязалі таксіста, закінулі ў салон, забралі 7 мільёнаў не дэманаваных рублёў і "на колах накіраваліся прэч з горада.

На шчасце, прыгоды таксіст скончыліся паблізу вёскі Іванав Нясвіжскага раёна, дзе машына палове дванаццатай дня спынілі работнікі ДАІ.

Ігар ГРЫШЫН

СМЕРЦЬ АД ГАРЭЛКІ

Неразборлівасць прывяла да трагедыі і каштавала жыцця муж і жонцы з пасёлка Брузгі, што Гродзенскім раёне.

Раніца ў доме сям'і пачалася недамагання як мужчыны, так жанчыны. 56-гадовая жонка, якая раптам стала кепска, адразу і памерла. А яе мужа ўрачы паспелі дэвеставаць да бальніцы, дзе ён таксама неўзабаве памёр. Я было ўстаноўлена пазней, прычынай іх смерці стала атручэнне сурэгатамі алкаголю.

Ігар ГРЫШЫН

ЦВЯРОЗЫ КАЛГАС

Арыгінальны спосаб барацьбы з п'янствам прымяняе кіраўніцтва аднаго з калгасаў Бялыніцкага раёна. Праўленне калгаса прапанавала двум дзесяткам заклых выпівох заключыць кантракт

на аплату з калгаснай касы іх кадравання ад алкагалізму.

Па умовах кантракту, калі кагосьці з калгаснікаў зноў абвінавачаць у п'янстве, алкашу прыдзецца пакрыць усе расходы на сваё лячэнне ў 10-кратным памеры.

СТВАРАЕЦЦА "УРАД У ВЫГНАННІ"

Апазіцыя на чале са старшынёй Вярхоўнага Савета 13-га склікання Сямёнам Шарэцкім, які з лета 1999 год жыве ў Вільнюсе, распачала фарміраванне "Урада рэспублікі ў выгнанні".

"Юрыдычна нічымым" называў гэтыя дзеянні намеснік міністра замежных спраў Беларусі Сяргей Мартынаў пасля нядаўняй сустрэчы ў Вільнюсе са сваім літоўскім калегам Вітаўдасам Ушацкісам.

Выступаючы перад журналістамі, Ушацкіс адзначыў неабходнасць аднаўлення дыялога паміж беларускімі ўладамі і апазіцыяй.

Барыс ПАРФЕНЦЕЎ.

ЗА ЦВІКАМІ — У КАРАНЕЦ

У Крычаўскі РАУС звярнуўся жыхар вёскі Каранец з заявай аб кражы ў яго цвікоў. Іх было украдзена два пуды прама з хаты ноччу. Прынятымі міліцыяй мерамі было ўстаноўлена, што кражу здзейсніў Пятрок, які жыве ў вёсцы Міхеевічы.

КУРАКРАД З КРАСНАПОЛЛЯ

Зараз такі час, што ў Крычаўскім

кім раёне сваіх злодзеяў хоць адбаўляй, а тут яшчэ і залетныя гасцралёры садзейнічаюць росту злачыннасці. Восі і нядаўна раней судзімы жыхар Краснаполля Пётр, зламаўшы замок, залез у куратнік да аднаго з жыхароў Крычаўска па вуліцы Гастэла і ўкраў дзевяць курэй, ды яшчэ і кансерванты прыхапіў.

ЗВЯЛІ БЫЧКА

У Крычаўскі РАУС патэлефанаваў старшыня калгаса "Звязда", што з адкормачнага комплексу знік бычок вагой 120 кілаграмаў. На пытанне, хто звёў жывёліну з комплексу, хутка знайшоў адказ участковы інспектар А.Язерскі. Кражу ажыццявілі нідзе непрацуючыя жыхары Крычава Сяргей і Андрэй. Па факту ўзбуджана крымінальная справа.

Аляксандр БАЛДОЎСКІ

ШКОЛЬНІК-РАБАЎНІК

Калі прадавец аднаго з камерцыйных магазінаў у Віцебску была адна, на жанчыну напалі неведомы ў масцы. Пагражаючы нажом, ён запатрабаваў у яе аддаць выручку. Прадавец не разгубілася і аказала рабаўніку супраціўленне. Той, сутыкнуўшыся з расчужаным адпорм, палічыў за лепшае ўцячы з месца здарэння. Аднак аператывная група Першамайскага РАУС Віцебска выйшла на след падазраваемага: ім аказаўся вучань 9 класа.

Ігар ГРЫШЫН.

Таланты нашага краю

ЛІТАРАТУРНА – МАСТАЦКАЯ СТАРОНКА

Іван ЛАПО

Мішка

АПАВЯДАННЕ
Памяці сябра
прысвячаецца

Мішку я памятаю здаўна. З самага малку. І па сённяшні дзень захоўваецца дома фотаздымак, на якім ён, бы маленькі камячок, ціхутка прымасціўся на матчыных каленях. А побач з ёю — бацька з ягоным дэдам, бабуляй, і ўсёй астатняй іхняй вялікай матоўнінскай раднёй.

Ды і як можна забыць? Яшчэ хлопчугамі-свавольнікамі качаліся ўлетку па зялёнай травяной морозе ля нашай староў хаты! Жылі ж па-суседску. Гулялі ў хованкі, сцэзорык... Добра ведаў і яго старэйшага брата Лешку, які, відаць, першым і прапанаваў дарогу з далёкай поўначы на гістарычную радзіму сваіх продкаў. Тады ж я даведаўся, што маці іхня развялася з бацькам па той прастай прычыне, што быў ён дужа ахвочы да "зялёнага змяя".

Як я пазнаёміўся з ім, Мішка часта таксама наезджу... ў вёску ў гасці да старых дзядулі і бабулі. Пасля прыхаў ужо больш сталым. Вы б толькі бачылі тады яго узбуджаны твар! Як гарэлі ягоныя вочы! Калі сусед няміласцва збіваў жалезнай нашай сабакі! А мы, маладыя ды зьянення, нічога не маглі парабіць, супрацьстаяць жорсткасці. Бо ўсё адбылося так нечакана для нас абодвух. У лічаных хвіліны.

У тое лета Мішка зноў завітаў у вёску. Для мяне гэта было бы сапраўднае свята! Як жа не радавацца? Гэта ж — мой сябра! Калі б я яго напатаў дзе-небудзь у іншым месцы, то відаць і не прызнаў бы! Гэтак падрос! Так пастаўся!

Але, у нашай вёсцы, ды не пазнаці! Ён ужо крышчачу стаў выхзіж за мяне, вучыцца ў вучылішчы. І ўжо курціць. І быў ён ужо не тым былым ціхмяна-дапытлівым гарадскім хлопчуком, як дагэтуль.

І, трэба такому супасці! Якраз у той дзень да нас завіталі два дзядзькі-сваікі. І адкуль мне было ведаць, што адзін з іх быў яго, Мішкіным... бацькам.

Мішка яшчэ да іх прыходу да нас заходзіў. Казаву: "Людзі добрыя перадавалі, што бацьку майго бачылі. Добра было б і самому яго пабачыць". І ў яго вачах, заўважыў, прамільгнула радасная надзея блізкай сустрэчы з родным чалавекам. Жылі ж адзін ад аднаго бацька і сын за многія сотні кіламетраў.

На той раз падручванне не падвяло яго. Мішка, як даведаўся з папрогу, што вост ён, побач, ягоны бацька, сядзіць за сталом на падпітку ў нашай хаце, ціха-ціха сказаў мне:

— Праганю іх, злыдняў!

Але я папрасіў яго не рабіць гэтага. Няёмка ж неяк. Гасці. І вост Мішка, які слаба ведаў свайго бацьку з далёкага дзяцінства, а больш па фотаздымакам, хіба што крыху ў твар, бо той пакінуў яго з маці ў трохгадовым узросце і крыху старэйшымі брацкім з сястрычкай, працягнуў аднаму з дзядзькоў руку са словамі з расійскім акцэнтам:

— Здравствуй, отец!

Па тэлевізары дэманстравалі нейкі кінатэлефон і ўсе былі дужа захаплены ім. Тым больш, што і гарэлка дала знак. Ніхто так і не звярнуў на яго словы асаблівай увагі.

Маўчаў і Мішка, збынтжаны такім нечаканым паваротам падзеі. Некалькі разоў ён, збіты з панталыку, то нервова-разгублена паходжаў па пакоі, то выходзіў у калідор, і ўсё шалтаў там з маёю маці. Відаць, усё хацеў справядзіць дамоў нязваных гасцей.

Але раптам святло ў хаце пагасла. Тэлевізар — адключыўся. Ці-то Мішка пастараўся, ці-то лёсам так было наканавана. Мішка асміліўся і, зноў падыйшоў, наблізіўся, ледзь выдавіў з сябе:

— Ты не пазнаеш мяне, бацька?

Бацька, магчыма, і сапраўды не пазнаваў яго. А можа, мне гэта так толькі падалося? Ці-то не хацеў прызнаваць? Пачаў нешта сваё мармычаць пад нос, расказваць сваёму субсяседніку. Бо быў жа пад хмелем.

— Отец, я твой сын! — зноў настойліва паўтарыў падлетак.

— Гэта ты, Мішка? — бацька вінавата, не верачы ў гэта, у выпадковую сустрэчу, усё лпылаў асапавельмі вачыма, гаворачы заплятаючыся языком

Пасля была размова. Дарослага сына і дарослага бацьку. Толькі, вост, было невядома, хто каго выходзіў і павучаў. Я асабліва і не прыслухоўваўся да іх гаворкі. Да мяне толькі далацілі абрыўкі дэкорных Мішкіных слоў:

— Ты нас пакінуў, пакінуў!..

У мяне на вачах, сам не ведаю ад чаго, нагартваліся слёзы. Мусяць, ад шкадавання сябра.

— А памятаеш, я табе поўную пачку яблык прыслаў? — прыгадваў бацька.

— Не, не памятаю! — рэзка адказаў, бы адрэзаў, Мішка.

— Ды ты ж маленькі быў! — усё даводзіў той.

— Не, я ўсё памятаю, памятаю, памятаю... п'янага. Як і цяпер, — такім быў ягоны нечаканы адказ, як строгі і канчатковы прысуд.

Калі Мішка пайшоў да бабулінай хаты, а ён доўга ў нас не затрымаўся, відаць, не вытрывалі нервы, п'яны бацька, які крыху ўжо працяжэўся, папытаў у свайго напарніка

— Няўжо гэта быў ён, мой Мішка?

Той нічога не адказаў. Маўчаў і я. У галаве, як камяк у горле, застралі Мішкіны словы:

— Отец, я твой сын!

Пасля таго выпадку, толькі ўжо праз некалькі гадоў, ужо адслужыўшы тэрміновую, прыяжджаў у вёску Мішка. Па старой звычцы ён зноў завярнуў да нас. З бутэлькай, чаму я даволі здзіўлены. Ведаючы, які ён піток. Але ўсё роўна быў рады сустрэчы.

Пра бацьку, як гэта было раней, ён больш ужо не пытаўся. Відаць, падрос, і ўсё зразумеў сам. Выпілі. Пасядзелі. Пагаварылі. Памаўчалі. Бы па няжобчцы. Развіталіся, як добрыя сябры. Няўжо, у апошні раз? Цяпер Мішка жыве ў іншай краіне. Былой магутнай, якая распалася на шматлікія дзяржавы-аскалёпкі. Сёлетя я выпадкова даведаўся, што ягоны бацька прапаў без вестак недзе там, у далёкім паўднёвым краі. Куды падаўся ў спадзеўны на паўчэйшае, цяплейшае і шчаслівейшае жыццё. Да сваіх заможных сваякоў.

Падальш у другі бок некалькі вялікай краіны, ад родных дзяцей, якія нарадзіліся і жывуць зараз на поўначы расійскай. З'ехаў і знік, бы і не было яго на гэтым свеце. Як той першы асенні ліст, што адарваўся ад дрыжачай на ветрыку роднай гапінцы і ўпаў на зямлю. І тым самым пазбавіўся сваіх каранёў, што з вясны да восені давалі яму моц і сілу.

1994 г.

...А сёлетя страшная вестка дайшла да мяне. Не стала на гэтым свеце і самога Мішкі. Падлікнулі заблі яго і спалілі ў качагарцы. Ён быў даверлівым хлопцам. Можа гэта абставіны і загубіла яго? Якім кароткім, іншы раз, бывае чалавечэ жыццё!

1999 г.

Василий ДОЛГОЛЕВ

КОЛДОВЕКАЯ ЛЮБОВЬ

ПОВЕСТЬ

(Продолжение. Начало в NN 10-11, 13-14, 21-24)

— Да, Агнесса Петровна. Вратъ не к лицу. Я догадывался, что симпатичен тебе. Но чтобы ты могла так сильно меня любить — и в голову не приходило. Признаюсь — я равнодушен был к тебе. Я никогда так близко тебя не видел. А сегодня меня поразила вначале твоя нежная грудь, которую я увидел у тебя из-под блузки, когда ты на коленках собирала ягоды, а затем все твоё тело, когда ты прижалась, такое приятное и горячее. Как женщина, ты мне понравилась. Ты, ну, как тебе попроче сказать... очень вкусная.

— Спасибо за комплимент...

— Нет, это не комплимент. Просто, я не могу подобрать лучшего слова для выражения чувств...

— Так все-таки понравилась?

— Да.

— Спасибо.

Лес кончился и по обе стороны дороги стеной встала густая рожь. В лесу было тихо, а тут ветер волновал ржаное поле, будто море.

— Хороши нынче хлеба, — сказал Масолов. — Надо не прозевать с ремонтом комбайнов. Впрочем убирать — уже избежать больших потерь. А если еще оборудовать жатки различными приспособлениями, то и вовсе на нет свести их можно.

— Агрономическая служба свое дело сделала. Теперь посмотрим, как справится с задачами инженерная.

— Не подкачаем, Петровна!

— Николай! Давайте мы с этого момента друг друга по имени называем. И попасовочку. Когда один, конечно. Чтоб никто не догадался о нашей близости.

— Ну что ж. Я согласен. Но как будем строить наши отношения дальше?

— Для общества — по-прежнему. Для нас двоих — как нам пожелается. Я не многого прошу. Приходи ко мне только, когда тебе очень этого захочется.

— Как приходи? Куда приходи?

— Очень просто. Куда захочешь. Скажешь, чтобы я ожидала тебя на краю света — я побегу туда и буду ждать тебя там хоть вечно. Скажешь среди ночи ждать возле нашей кочки — буду сидеть и ждать. Я раба твоя, приказывай. Требуи. Все выполню. Но об одном прошу: не откажись от меня. Масолов не отказался. Не в силах был отказаться.

Летом встречи у них были довольно частыми. Все больше в поездках по колхозам. Он старался чаще выезжать так, что с ними не бывало

попутчиков. Они заворачивали в укромное местечко, где не мог их никто увидеть, и предавались любви.

Агнесса была божественно нежна и ласкова. Мила и добра. Он обожал ее. Но продолжал еще любить Тамару. С ней связывала его и пятилетняя дочурка. Но места для жены в душе Николая оставалось все меньше и меньше, так как она была к нему холодна и такой радости, как с Агнессой, с ней он не испытывал.

Но вот пришла осень. Затяжные дожди и холод не давали возможности встретиться Николаю с Агнессой в нелюдных местах. Он мог бы закрыться с ней в своем рабочем кабинете, но боялся, что кто-нибудь случайно раскроет их тайну. Весь октябрь они так и не смогли ни разу разделить свою любовь. Но судьбе было угодно поспособствовать им. Начальник управления попросил Масолова подежурить в своем кабинете до 12 часов ночи, а с 12 его сменил Лискина.

Лискина пришла, как только стемнело. В управлении не было ни души и у них на любовь было целых четыре часа. Агнесса принесла бутылку шампанского и две сотки коньяку, отличную закуску: заливную стерлядку, котлетку икру, яйца в сметку, пироночек, шоколад и черный кофе.

Это было вечер колдовской любви. Три раза кто-то звонил, но они и не подумали снять телефонную трубку. Они даже забыли, что кто-то может придти, постучаться к ним в дверь, knock молчит телефон. Такого, правда, не случилось. Судьба им подыгрывала. Они отдавались друг другу безудержно, будто стараясь наверстать упущенное и взять от любви в аванс.

Потом был снова большой перерыв, пока однажды Николай и Агнесса не решились отдать дань любви в обещанный перерыв в кабинете. Когда в управлении никого не было. Потом они время от времени повторяли этот вариант. А иногда задерживались после работы.

Как-то бабушка Фрося, мать Тамары, забрала внуку Лену к себе в гости "на недельку-другую". Николай с Тамарой остались вдвоем. И Тамара почти перестала дома готовить. Готовила только завтрак да иногда ужин. Пожилое, говорит, немного свободней, пока Лена у мамы. А пообедать можешь в столовой. А я и буфетом переберусь.

Николай даже обрадовался такому. Теперь не нужно будет искать отговорку, почему на обед не приходил. Рассказал об этом и Агнессе. И стали они в обещанный перерыв закрываться в его кабинете почти ежедневно.

Так было и в тот день, когда Тамара получила письмо от Вадима. В обед Николай был с Агнессой и пришел вечером с работы в приподнятом настроении.

Увидев жену в артистической позе, он заплюбовався ею. Она и впрямь была прекрасна. А грудь была богаче, чем у Агнессы. И длинные пышные волосы давали выигрывать против красивой, но короткой причёски любовницы. И вот состоялся еще один вечер колдовской любви у Николая. На этот раз с женой. Не было шампанского, не было коньяка. Усталые, разомлевшие от такой горячей любви, они даже не ужидали. Выпили в полночь по чашке холодного какао со одобной булочки и легли, обнявшись, спать. А назавтра все изменилось. Тамара стала необыкновенно любить мужа. И чем дальше, тем еще сильнее. И любовь эта была не краденая. От нее перед людьми не нужно было таиться.

К Николаю возвращались прежние чувства. В душе его с каждым днем прибавлялось место для Тамары. Чашка душевных восторгов, преданная для Агнессы вскоре поднялась уже выше той, что была для жены. С женой он был близок теперь всегда. С Агнессой — редко. Теперь жена давала Николаю радости неизмеримо больше, чем любовница.

Прошло полтора месяца, как Николай уже совсем не был наедине с Агнессой. Старался вообще избегать встреч с ней. Но она все же уплыла момент и шепнула ему в коридоре:

— Милый, останься сегодня в обещанный перерыв. Умоляю...

— Хорошо, но не стой, а то кто-нибудь заметит.

— Спасибо! — прошептала она и быстро отошла.

Когда все сотрудники ушли на обед, Агнесса вошла в его кабинет и повернула ключ.

(Продолжение следует)

Фелікс
ШКІРМАНКОЎ

У КАНЦЫ ТЫСЯЧАГОДДЗЯ

У канцы тысячагоддзя,
Што ні дзень, то новы жых.
А дваццатае стагоддзе
Цісне так, што "едзе дах".

Зямлятрусы, спіка паліць,
Дзе заліпа ўсё вада.
Машкара скаціну валіць,
За бядой ідзе бяда.

"Цуды" робяцца ў Дзяржаве.
Не Расія, не Чачня,
Але тое, што на справе,
Гэта, людцы, не гульня.

Не гульня, калі знікае
Усім вядомы чалавек.
А улады не крапае,
Быццам знік злачынца-"зэк".

Забаронены "Навіны".
Хто наступны ў чарзе?
Тэлебачанне краіны
Па-зімоўскаму вярзе.

...У канцы тысячагоддзя,
Што ні дзень, то новы жых.
А у нашым асяроддзі.
Ад упады "едзе дах".

Алесь
САКАЛОЎ

ЧАРАЎНІЦА

Я да цябе сцяжынкай вузкай
Бег на спатканне нездарма,
Бо твае вочы, твае вусны
Чараўныя, як ты сама.

Ах, чараўніца, чараўніца,
Блакiтны ласкавы пагляд,
Цяпер на чымі мне не спіцца
Шукаю ў небе зарапад.

Ідуць дзяўчаты па суніцы,
На рэчцы драмлюць рыбакі,

Нясу табе я, чараўніца,
З замілаваннем васілікі.

Ах, чараўніца, чараўніца,
Не утрымаць гэты букет,
Звініць вясялая сініца
І дэстае з вуліцы мёд дзед.

Якая сподыч тваіх вуснаў!
Яны смачнейшыя за мёд.
Я да цябе сцяжынкай вузкай
Бягу у непаўторны год.

Ах, чараўніца, чараўніца,
Я без цябе жыць не магу,
Бруцкая чыстая крывіца,
Зязюльчын спеў нясе тугу.

Ах, чараўніца, чараўніца,
Дагэтуль мне не верыцца,
Як врукатапа навалыцца,
Як плакала мяцеліца.

Ах, чараўніца, чараўніца,
Блакiтны ласкавы пагляд,
Я ад жыцця паспеў стамацца
І не вернуць гады назад.
Не адшукаў свой зарапад...

21.05 Астро-дайджест.
21.15 "Однажды вечером"
Шоу.
22.00 "Закон мести". Боевик.

